

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 236.911 van 22 december 2016

in de zaak A. 215.323/VII-39.355.

In zake : Thierry LANCELOT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kris Croonen
 kantoor houdend te 1500 Halle
 Bergensesteenweg 54
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het RIJKSINSTITUUT VOOR DE SOCIALE
VERZEKERINGEN DER ZELFSTANDIGEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 maart 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen, waarbij aan verzoeker werd geweigerd te verzaken aan betaling van de verhogingen van de sociale bijdragen in de zin van artikel 48 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 houdende algemeen reglement in uitvoering van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen (hierna: koninklijk besluit van 19 december 1967).

II. Verloop van de rechtspleging

2. Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Inge Vos heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 december 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Eva Stroobants, die loco advocaat Kris Croonen verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker verkrijgt in 2007 inkomsten uit commissies op vastgoedtransacties.

3.2. Met een brief van 18 oktober 2012 deelt de verwerende partij hem mee dat deze activiteiten wel degelijk als een beroepsbezigheid moeten worden beschouwd en dat zijn aansluiting als zelfstandige wordt behouden. Tevens wordt meegedeeld dat hij het bedrag van de bijdragen, ten belope van 5003,68 euro verschuldigd is, evenals verhogingen die op dat ogenblik 3.576,96 euro bedragen. Daarnaast wordt erop gewezen dat het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen in behartenswaardige gevallen kan beslissen te verzaken aan de betaling van de verhogingen.

3.3. Vervolgens sluit verzoeker met de verwerende partij een betalingsovereenkomst, waarin hij erkent voor de periode van 1 januari 2007 tot 31 december 2007 een som van 5003,68 euro verschuldigd te zijn en zich ertoe verbindt om deze schuld, te vermeerderen met de verhogingen wegens laattijdige betaling, aan te zuiveren via maandelijkse betalingen.

3.4. Nadat de bijdragen zijn betaald, dient verzoeker op 19 november 2014 bij de verwerende partij een verzoek in tot kwijtschelding van de verhogingen.

3.5. Met een brief van 20 januari 2015 deelt de verwerende partij aan verzoeker mee dat “de bevoegde dienst van het R.S.V.Z. weigert te verzaken aan de betaling van de verhogingen die aangerekend werden [...] om reden dat niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 48, 1°, 2°, 3° van het koninklijk besluit van 19.12.1967”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van verzoeker

4. Verzoeker werpt op dat de Raad van State bevoegd is. Hij citeert daarbij uit het arrest van de Raad van State nr. 98.860 van 13 september 2001, waarin onder meer wordt overwogen dat de beslissing tot het verzaken aan de betaling van de bepaalde bijdrageverhogingen blijkens de duidelijke tekst van artikel 48 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 kadert in een discretionaire beoordelingsbevoegdheid van het Rijksinstituut, dat het geding dan ook niet kan worden beschouwd als betrekking hebbend op een “verplichting” als bedoeld in artikel 581, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek, dat het wel betrekking heeft op een administratieve rechtshandeling als bedoeld in artikel 14, eerste lid,

van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en dat het feit dat ook de arbeidsgerechten bevoegd zijn om te oordelen over de toepassing van de formele motiveringswet, geen uitstaans heeft met de vraag of een geschil als het voorliggende qua voorwerp tot de bevoegdheid van die gerechten, dan wel van de Raad van State behoort.

Verzoeker stelt zelf dat het geschil tussen hem en de verwerende partij niet de verplichting tot het betalen van de sociale bijdragen als voorwerp heeft, noch de vraag of de gevorderde verhoging al dan niet verschuldigd is, maar enkel de weigeringsbeslissing om te verzaken aan de verhoging op deze sociale bijdragen in de zin van artikel 48 van het koninklijk besluit van 19 december 1967.

Beoordeling

5. In huidig geschil zijn de artikelen 44 en 48 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 van toepassing.

Die bepalingen zijn opgenomen in afdeling 4. “Algemene bepalingen omtrent de vaststelling, de inning en de invordering der bijdragen” van hoofdstuk II “De verplichtingen” van voormeld koninklijk besluit.

Artikel 581, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt:

“De arbeidsrechtbank neemt kennis:

1° van geschillen betreffende de verplichtingen die voortvloeien uit de wetten en verordeningen inzake sociaal statuut, familiale uitkeringen, verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering en uitkeringen inzake rust- en overlevingspensioen ten voordele van de zelfstandigen”.

In arrest nr. 201.261 van 24 februari 2010 heeft de Algemene Vergadering van de Raad van State geoordeeld dat de Raad van State zonder rechtsmacht is ten aanzien van een annulatieberoep ingesteld tegen een beslissing waarbij het verzoek tot kwijtschelding van burgerlijke sancties in het socialezekerheidsrecht werd geweigerd.

In zijn arrest AR C.10.01.0168.N van 30 mei 2011 heeft het Hof van Cassatie het cassatieberoep tegen dit arrest verworpen.

De Raad van State heeft in het arrest nr. 219.463 van 24 mei 2012 geoordeeld dat, wanneer de Commissie voor vrijstelling van bijdragen beslist om geen vrijstelling te verlenen en de zelfstandige of de hoofdelijk aansprakelijke vennootschap deze beslissing betwist, tussen deze laatsten en de Belgische Staat een geschil ontstaat over hun verplichtingen voor de betaling van de bijdragen, opgelegd door de wetgeving inzake sociale zekerheid voor zelfstandigen.

In zijn arrest van 8 maart 2013, AR C.12.0408.N, heeft het Hof van Cassatie het cassatieberoep tegen dit arrest verworpen.

Ook de thans bestreden beslissing over de gebeurlijke verzaking van betaling van de verhogingen zoals bepaald door artikel 48 van het koninklijk besluit van 19 december 1967 betreft een aspect van de ruimere problematiek van de verplichtingen inzake de betaling van de bijdragen. De betaling van die verhogingen zijn immers ook verplichtingen die voortspruiten uit “de wetten en verordeningen inzake sociaal statuut ten voordele van de zelfstandigen”. Ook artikel 48 inzake de verzaking aan de betaling van de verhogingen is opgenomen onder hoofdstuk II, “De verplichtingen” van het koninklijk besluit van 19 december 1967.

Artikel 581, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek geeft een brede omschrijving van de geschillen die in het domein van de sociale zekerheid tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoren.

Die bepaling maakt geen onderscheid tussen de betwistingen in verband met de vaststelling, de berekening en de inning van de bijdragen aan de ene kant en het verlenen van vrijstellingen of het verzaken aan verhogingen aan de andere kant, los van de vraag of die laatste beslissingen al dan niet een discretionair karakter hebben.

Wanneer de verwerende partij beslist om niet te verzaken aan de betaling van de verschuldigde verhogingen en de zelfstandige deze beslissing betwist, ontstaat tussen deze laatste en de verwerende partij aldus een geschil over de verplichtingen voor de betaling van de bijdragen, opgelegd door de wetgeving inzake sociale zekerheid voor zelfstandigen.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad van State zonder rechtsmacht is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig december tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.
De griffier	De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys